

XII

Aan den avond van den zoo juist beschreven dag, bevinden de secretaris van Loftinge en zijn gemalin zich te zamen op het tuinterras van hunne woning. Zij zijn gezeten als twee nu wezenlijk oude menschen, in ruime gemakkelijke armstoelen. Tusschen hen in op een breeden rieten tafel het dampend theegerci, dat daar door den knecht geruischloos wordt geschikt. Dan verdwijnt de bediende, en zij zijn geheel alleen, sedert vele jaren eindelijk geheel alleen. De barones zit te borduren, de oogleden neer vol filigrane aandacht voor haar filigrane werk. — Dit tuinterras schijnt deel te zijn van een eindelooze rij van open vertrekken. Heel in de verte de door huizen afgesloten Oude Haven, dan de wijde eetzaal, dan de wijde porceleinkamer, dan het terras en dan daarachter de tuin, die als een kamer is onder den blooten hemel. — De avond daalt. Eerst is er nog een vage lichtheid, maar geleidelijk verdicht zich de duisternis. Een enkele late vogel tjuikt, en de sterren verschijnen aan den open hemel. —

Gansch in haar arbeid verzonken is de barones, die de laatste lichtresten nog wil benutten: verdoft en versuft in zijn onklare gedachte is van Rupelmonde. Het zwijgen zou nog pijnlijker zijn, indien de barones het niet volkomen beheerschte. — Het eenige geluid, dat in deze versteende omgeving zich gelden laat, is alweer het carillon van Loftinge....

Van Rupelmonde hoort het komen van de daken, hij hoort het zich verspreiden door heel de verstilde atmosfeer, hij voelt het dringen als een onafwendbaar gif in zijn lichaam, in zijn ziel....

Dan springt hij op: „Josine, heb je er nooit over gedacht, wat wij al die jaren hier in Loftinge hier voor elkaar hadden kunnen zijn, hoe wij samen hadden kunnen opbouwen, hadden kunnen bereiken. Nu zijn wij oud, nu is ons kind van ons weg. Nu zijn wij gevangen door Loftinge, vermorzeld door deze doode stad, tot wij in Loftinge....” De barones richt rich even op, bevangen door verwondering. Een ironisch lachje krult zich om haar lippen. Daar vallen koud en hard haar woorden, in de groote wijde eenzaamheid. Zij worden helder en wel gearticuleerd, en toch zonder nadruk gesproken. „Willem,” zoo zegt zij hooghartig — „wij zijn na die eigenaardige afwijking van jou verleden jaar overeengekomen, dat wij het verleden zouden laten rusten. Het is toch beter zoo. Laat ons tevreden zijn, dat ons kind een behoorlijk huwelijk heeft gedaan. Tervooren is een ijverige, fatsoenlijke man, die geen last heeft van avontuurlijke divigaties. Laat ons tevreden zijn, laat ons den dag niet verstoren door onaangename intimiteiten. Het is nu goed, zooals het geworden is. Men zwijgt, men eerbiedigt ons, wij zijn gebleven, wie wij waren. Laat ons wat is geweest niet ophalen. En ik geloof ook, dat het wat al te koud wordt, en ik ben vermoeid. Ik denk nu maar naar boven te gaan. Zoo'n dag als deze is wel machtig voor menschen op onzen leeftijd.”